Reîntîlnire cu sportul la casele de cultură ale tineretului

În toamnă, am luat contact cu sportul la cîteva case de cultură ale tineretului din Capitală. Constatam atunci, în raidul-anchetă apărut în coloanele ziarului nostru la 13 octombrie, modul cum conducerile acestor lăcașuri de cultură înțelegeau să promoveze activitatea sportivă în rîndurile tinerilor din cartiere. Spre regretul nostru, concluziile nu au fost pretutindeni pozitive. Cu excepția Casei de cultură a tineretului din raionul T. Vladimirescu, celelalte dovedeau un interes scăzut pentru sport, folosirea nejudicioasă a bazei materiale, o slabă inițiativă în organizarea de competiții sau în acțiunea de popularizare a sportului (prin forme cît mai atractive) și, uneori, neglijențe gospodărești : o serie de terenuri se găseau în paragină, multe materiale sportive erau deteriorate.

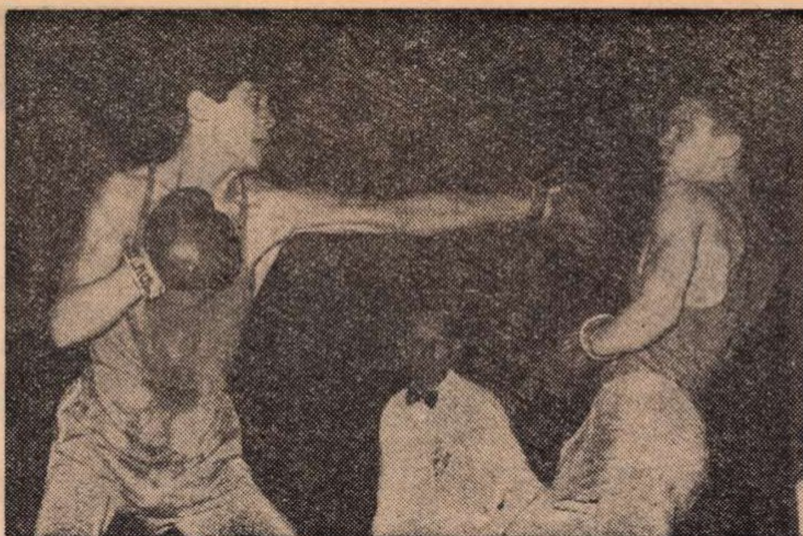
Am reluat raidul nostru acum cîteva zile, constatînd la tovarășii din conducerea acestor case de cultură o preocupare mai mare în această direcție, mai multă tragere de inimă față de activitățile sportive care au figurat în ultima vreme cu mai multă regularitate în obișnuitele programe săptămînale. De un real folos în această schimbare de atitudine a fost și consfătuirea cu directorii caselor de cultură ale tineretului, organizată din inițiativa Comitetului orășenesc București al U.T.C. Cu acest prilej s-au făcut o serie de propuneri interesante, luîndu-se unele măsuri care să înviooreze capitolul „sport" din gama de preocupări ale acestor case. Efectele consfătuirii le-am putut constata, în parte, cu ocazia reluării itinerariului nostru.

Astfel, în majoritatea caselor de cultură ale tineretului am găsit instructori trimiși de cluburile sportive raionale, care stau — de trei ori pe săptămînă — la dispoziția tinerilor dornici să practice diverse discipline. Un alt punct pozitiv și oarecum inedit pentru unele case de cultură este și apariția centrelor de inițiere. Nu ne-a surprins faptul că am găsit în „Turturele" un activ centru de inițiere pentru haltere și lupte. Aici, inițiativele sportive sînt lucruri obișnuite. Cîteva realizări din ultima perioadă : lărgirea centrului de copii pentru fotbal, care a activat și în sezonul de iarnă ; amenajarea și folosirea din plin a unui patinoar natural pe terenul de handbal ; proiectul unui centru de atletism feminin și al unei secții de box.

Ne-a surprins și ne-a bucurat faptul că și „codașele" au lăsat comoditatea la o parte, invitînd tineretul la centrele de inițiere organizate. Vezi casele de cultură „N. Bălcescu" — lupte și judo (cu 60 de participanți de care se ocupă Gheorghe Donciu), „16 Februarie" (haltere și lupte) ș.a. Un alt fapt pozitiv : dotarea caselor de cultură cu noi materiale și echipament sportiv pentru lărgirea posibilităților de practicare a cît mai multe discipline de cît mai mulți tineri.

Pe de altă parte, am observat tendința spre o legătură mai strînsă între antrenorii cluburilor raionale și casele de cultură. Unul dintre cele mai elocvente exemple îl constituie sprijinul pe care îl acordă antrenorul Victor Stănculescu (Rapid) pentru inițierea în tainele fotbalului a zeci de copii din raionul Grivița Roșie. De altfel, respectiva casă de cultură a tineretului a cunoscut în perioada de iarnă o serie de realizări pe linie de sport. Îndeosebi, pe plan propagandistic. Au fost organizate simpozioane pe teme sportive (la sfîrșitul lunii trecute, conf. univ. Adina Stroescu a vorbit despre „Sport, mișcare, linie"), demonstrații la care au participat sportivi fruntași, întîlniri cu maeștri ai sportului (ultima oară în mijlocul tinerilor de aici au venit cîteva din cele mai cunoscute gimnaste), vizionarea unor „scurt metraje" sportive, concursuri-fulger gen „Cine știe cîștigă" pe teme sportive, dotate cu premii etc. Totuși și la casa de cultură a tineretului din raionul Grivița Roșie a fost neglijată în bună măsură organizarea de competiții adecvate sezonului rece ; pentru care s-ar fi găsit mulți amatori. În fine, la capitolul lipsuri am trecut și insuficientul spirit gospodăresc în ceea ce privește întreținerea bazei sportive.

Iată doar o parte din noile aspecte sub care se prezintă activitatea sportivă în cadrul programului caselor de cultură ale tineretului din Capitală. Se poate vorbi — cu toate deficiențele pe care încă am fost nevoiți să le semnalăm — despre o mai mare atenție acordată acestui important capitol din educația multilaterală a tineretului, de unele acțiuni care, generalizate, vor atrage în curînd pe terenurile de sport ale caselor de cultură un număr sporit de tineri și tinere. Rămîne ca în apropiatul sezon de primăvară terenurile sportive care înconjoară frumoasele lăcașuri de cultură ale tineretului să fie reamenajate — așa cum de altfel s-a și hotărît la consfătuirea amintită — prezentîndu-se cît mai atrăgătoare, în condiții optime. Este obiectivul principal, de realizarea căruia depinde îmbogățirea activității sportive de pe lîngă casele de cultură ale tineretului.

Aspect de la întîlnirea dintre juniorii I. Ștefan (stînga) și N. Andrei
Foto : V. Bageac

Juniorii bucureșteni urcă din nou în ring

Asaltul boxerilor juniori din Capitală pentru cucerirea titlurilor de campioni ai țării va continua, duminică dimineață, în sala Casei de cultură din raionul Tudor Vladimirescu (strada Turturele — Piața Vitan). Reuniunea organizată de clubul sportiv **Olimpia**, se anunță deosebit de disputată. Facem această remarcă ținînd seama și de gala precedentă care a dat loc unor partide foarte dîrze.

De data aceasta, iubitorii boxului vor putea viziona un program și mai... încărcat. Într-adevăr, organizatorii au întocmit un program, care cuprinde nu mai puțin de 21 de meciuri ! La categoria juniori I vor intra în „focul" întrecerii, printre alții, Șt. Hîrșu (Olimpia) — N. Andrei (Metalurgistul) ; A. Iacob (Viitorul)—V. Dumitrescu (Constructorul) ; Gh. Manea (Voința) — V. Paraschiv (Grivița Roșie) ; N. Paraschiv (Rapid) — N. Roșu (Metalurgistul).

La categoria juniori II vor urca treptele ringului 12 „perechi". Vor încrucișa mănușile, printre alții : P. Stănescu (Viitorul) cu I. Teodorescu (Steaua) ; G. Grecu (Constructorul — A. Popa (Viitorul) ; D. Diaconescu (Olimpia) — M. Stanciu (Semănătoarea) ; I. Rațiu (Dinamo) — P. Vlad (S.P.C.).

Reuniunea va începe la ora 9,30.

● Luînd în discuție comportarea nesportivă a unor boxeri, biroul secției de box a asociației Muscelul Cîmpulung, împreună cu comisia orășenească au suspendat, pe timp de șase luni, pe următorii pugiliști : I. Ivan, Gh. Manea și I. Stanciu ; iar pe Gh. Dumitrescu, pe timp de trei luni. (**V. Popescu** — corespondent).

Din scrisorile corespondenților

● Sibiul și-a desemnat, recent, campionii, care vor participa la etapa regională a campionatului republican ce se va disputa la Brașov. Pugiliștii din localitate, antrenați de Nicolae Negrea, sînt deciși să lupte cu ardoare pentru titlurile de campioni ai țării. Iată cîștigătorii fazei orășenești în ordinea categoriilor : O. Munteanu, I. Chiricheș, I. Foro, I. Barbu, G. Schuster, I. Armie, C. Morariu, L. Sărățeanu, V. Olaru și I. Moga. (**I. Boțocan** — corespondent).

Vladimir Moraru nu mai este un exemplu!

Vladimir Moraru este unul din cei mai talentați reprezentanți ai tinerei generații de înotători, deținător a numeroase titluri și recorduri republicane, un element de perspectivă al natației noastre de performanță. În mod normal, el ar trebui să constituie un exemplu de conștiinciozitate și seriozitate în pregătire, de modestie în activitatea sa de zi cu zi. Spunem ar trebui pentru că...

De mai mult timp acest tînăr sportiv — spre surprinderea tuturor, chiar și a antrenorului său, prof. Gh. Dimeca (căruia îi datorează o mare parte din succesele sale) — pare din ce în ce mai îmbătat de succesele sale, destul de modeste dacă le raportăm la nivelul performanțelor internaționale.

ÎN OBIECTIVUL NOSTRU

Întîrzierile la antrenament, ieșirile de-a dreptul necuviincioase față de antrenorul său, ca și lipsa de respect față de colegii săi de secție ni-l prezintă pe Vladimir Moraru într-o postură care nu-i face cinste cîtuși de puțin. Este vorba și de o supraestimare a forțelor proprii, care explică în mare măsură manifestările acestea. Și în nici un caz ultimele rezultate înregistrate de Moraru la Budapesta nu-i dau dreptul să țină capul sus...

Iată de ce credem că a sosit timpul ca biroul secției de natație a clubului Steaua să analizeze cu multă răspundere acest caz, luînd măsurile de rigoare. Nu de altceva, dar ar fi păcat să pierdem atît de timpuriu un element de certă perspectivă...

Recordmana din Alexandria

(Urmare din pag. 1)

trebuit să înceapă de la „a.b.c.".

După primele luni de pregătire metodică, Erica a înțeles că talentul nu poate fi singura scară pentru a ajunge la performanță. Prima victorie a obținut-o în ziua cînd halterele nu i s-au mai părut o corvoadă...

★

— Toată noaptea de sîmbătă n-am închis ochii. Cine m-a pus să dau „declarație" la ziar? Și dacă Erica n-o să sară 1,60 m? Una e la sală, alta e pe stadion. Am început pregătirea la stachetă în 14 ianuarie. Parcă e prea devreme...

Îl ascult pe antrenorul Constantin Dumitrescu *și aflu astfel și explicația pentru prezența lui în Floreasca cu un ceas... mai devreme de primul start.*

★

Seara, la unul din telefoanele pe care le folosesc deobicei corespondenții pentru a ne transmite rezultate, ne-a sunat... Alexandria :

— Vă rugăm să ne spuneți ce-a făcut Erica Stoenescu la concursul juniorilor.

Ce plăcut e să dai o veste bună!

— *A cîștigat proba cu 1,66 m!*

Și pentru că interlocutorul nostru se recomandase: „un prieten al atletismului" am adăugat, convins că-l va bucura, și un element de ordinul statisticii: rezultatul este cu cinci centimetri peste recordul republican de sală la juniori I.

— Vă mulțamesc. Acum avem și noi la Alexandria un recordman! Dar, să știți, o să sară mai sus...

★

— Ce părere aveți ?

ERICA STOENESCU: Am să mă pregătesc. Mai mult. Mai bine. Nu mai sînt fetița capricioasă care credea că „se poate" și fără antrenamente, fără pregătire.

CONSTANTIN DUMITRESCU: Vă rog să mă credeți că nici cînd am obținut cel mai bun rezultat din „palmaresul" meu (2,04 m—1961) n-am încercat atîtea emoții ca acelea pe care le-am trăit duminică dimineața. După planificarea mea, Erica urma să realizeze această performanță în anul 1966. Dar, nu mă gîndeam că o va face chiar din mijlocul lui februarie. Și eu și ea sperăm acum la mai mult. Bineînțeles că n-am să mă supăr de loc dacă Erica va lăsa în urmă... planificările mele.

— Are posibilități?

— *Mai mult decît credeam. Cu rezultatul de duminică ea și-a îndeplinit baremul de participare la „europenele" seniorilor de la Budapesta. Cît privește competiția juniorilor — de la Minsk — cred cu tărie că dacă se va pregăti în continuare cu aceeași perseverență poate urca pe podium!*

— Ce ar trebui să facă în mod special?

— *După aprecierea mea, la Erica a început să se contureze procedeul tehnic de săritură cu rostogolire ventrală CORECTĂ, dar numai în proporție de... 50 la sută!*

— Și cît ar însemna, în centimetri, cealaltă jumătate?

— *Am spus că nu mai fac pronosticuri. Totuși, o excepție: un rezultat peste recordul în aer liber al junioarelor de categoria I (Iolanda Balaș — 1,70 m). Nu uitați că Erica e junioară pînă în ...1968 !*

★

Poate că clasa a X-a are acum oră de geografie. Și poate că vorbește tocmai despre așezarea, clima și relieful Mexicului. Dacă ar fi așa, cred că Erica Stoenescu va lăsa o clipă creionul pe bancă și va privi visătoare pe fereastră. Tovarășa profesoară nu trebuie însă să fie supărată. Eleva Erica Stoenescu ascultă cu toată atenția explicațiile și chiar dacă nu notează, gîndurile ei se îndreaptă tot spre locurile descrise astăzi, la lecție, spre vastul podiș — plin de miraj — cuprins între lanțurile munților Sierra Madre, spre ...Ciudad de Mexico!

Pledoarie pentru un box tehnic

DISCUȚII

Boxeri români vor participa desigur la viitoarele Jocuri Olimpice de la Ciudad de Mexico. Acest lucru ne obligă să facem o apreciere asupra stadiului în care se găsește sportul nostru cu mănuși, să-i analizăm lipsurile și cauzele care au împiedicat în ultimii ani dezvoltarea sa.

Pentru a ne da seama mai bine de situația actuală a boxului nostru, trebuie să ne referim în primul rînd la nivelul tehnic la care au ajuns atît fruntașii, cît și marea masă a pugiliștilor tineri care constituie, de fapt, pepiniera din care se vor ridica viitorii campioni.

Mulți dintre boxerii noștri au fost apreciați de specialiștii din țară și de peste hotare ca sportivi care își bazau acțiunile pe o tehnică bine pusă la punct. Reputații noștri campioni (printre care *Lucian Popescu, Toma Aurel, Ion Popa, Mielu Doculescu, Ion Chiriac, Vasile Secoșan*), au făcut adevărată „scrimă pugilistică". Marea lor calitate s-a datorat faptului că au știut să împletească foarte bine pregătirea tehnică, cu calitățile fizice. În perioada de glorie a boxului nostru amator (1949—1957), performanțele realizate de boxeri ca *Negrea, Dobrescu, Dumitrescu, Tiță, Ciobotaru* ș.a. s-au datorat atît cunoștințelor lor tehnice, cît și faptului că beneficiau de o excelentă pregătire fizică.

În ultimul timp însă nivelul tehnic al majorității pugiliștilor fruntași a înregistrat, după părerea mea, o scădere simțitoare. Aceasta o dovedește, în primul rînd, comportarea nesatisfăcătoare a reprezentanților noștri la marile competiții internaționale, J.O. de la Tokio și campionatele europene de la Berlin.

Se știe, prea bine, că la asemenea competiții succesul este de partea boxerilor care stăpînesc tehnica la un înalt nivel. Un boxer care se bazează numai pe mijloace rudimentare de luptă, cu greu va putea face față adversarilor săi în disputa pentru cucerirea medaliilor de aur, argint sau bronz.

Dacă nivelul tehnic al unor boxeri fruntași este nesatisfăcător, marea masă a pugiliștilor noștri se situează, în această privință, și mai departe de cerințele actuale. Aceasta s-a văzut, în deosebi, în întrecerile campionatului republican pe echipe (ediția 1965), cînd mulți boxeri au arătat că bagajul cunoștințelor lor tehnice este foarte scăzut.

O bună parte dintre boxerii noștri (chiar și cei din loturi) aplică loviturile incorect și fără adresă, ceea ce a făcut să scadă simțitor și densitatea reprizelor ; ei nu folosesc apărarea activă, ca mijloc de trecere la atac și de pregătire a loviturilor precise. Am observat că, în ultimii ani, prea puțini boxeri folosesc lupta „corp la corp", deoarece nu știu s-o impună adversarului.

În întrecerea pentru cucerirea titlurilor de campioni ai țării apar deseori învingători ale căror cunoștințe tehnice sînt foarte scăzute. Succesul lor se datorește exclusiv loviturilor decisive, presiunii neorganizate asupra adversarului, cît și schimbului de lovituri fără apărare. Din păcate, sînt încă numeroși arbitri care îi preferă pe acești boxeri „certați cu tehnica", în loc să-i stimuleze pe acei pugiliști care pun accentul pe conducerea iscusită a luptei. Această orientare trebuie abandonată cît mai grabnic.

Marile confruntări internaționale pe care le-am vizionat de-a lungul anilor, mi-au întărit convingerea că „viitorul" aparține boxerilor care se bazează în primul rînd pe cunoștințe tehnice. Numai așa îmi explic performanțele pugiliștilor sovietici la J.O. și la campionatele europene. Rezultă, deci, că și boxul românesc va trebui orientat spre un stil de mare tehnicitate. Bineînțeles, fără să se neglijeze pregătirea fizică generală, care — de fapt — stă la baza tehnicii. Pregătirea tehnică a boxerului este un factor al antrenamentului sportiv. În comparație cu ceilalți factori tehnica se realizează cel mai greu. Pentru aceasta este necesară foarte multă muncă, mii și mii de repetări, este necesară pasiune și răbdare. Este complet greșit, ca un tînăr recent „descoperit" să fie programat în meciuri după o pregătire sumară în dorința de a se obține rezultate imediate.

Înainte de a prezenta boxeri tineri, în ring, trebuie asigurate sportivilor lecții cu teme privitoare la conducerea luptei ; din antrenamente să nu lipsească procedeele de apărare, iar în lupta cu partenerul să se pună accent deosebit pe folosirea procedeelor variate de pregătire a atacului, concomitent cu coordonarea mișcărilor, pe dezvoltarea acțiunilor de atac.

Însușirea, la înalt nivel, a loviturilor „clasice" (directe, croșeuri, upercuturi, laterale) se face printr-un îndelung studiu individual și cu antrenorul. Numai exersînd cu multe repetări, pînă la automatizare, se pot însuși corect aceste elemente, care dau încredere în forțele proprii, fiind indispensabile unui boxer care aspiră la cucerirea unei înalte măiestrii.

Pentru mine, ca tehnician, este îmbucurător să constat că recentele măsuri luate de federația de specialitate tind să creeze boxului din țara noastră un climat mai favorabil de dezvoltare. Îmbogățindu-și cunoștințele, fiind la curent cu toate noutățile privind evoluția boxului, antrenorii au datoria de a pune umărul pentru a reda sportului nostru cu mănuși laurii cîștigați cîndva.

GHEORGHE FIAT
maestru emerit al sportului